

Arrest

nr. 77 450 van 16 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 24 november 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 september 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de weigering tot afgifte van een visum voor gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 november 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. ROESEMS, die *loco* advocaat T. POELMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 mei 2011 dienen verzoekers een visumaanvraag gezinshereniging in bij de Belgische ambassade te Moskou teneinde hun dochter, van Belgische nationaliteit, te vervoegen.

Op 16 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot afgifte van een visum voor gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Commentaar:

Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gewijzigd door de wet van 25/04/2007, in werking getreden op 1 juni 2008;

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 05/05/2011 een visumaanvraag ontving op naam van P.B., geboren op 26/07/1938 en P.R, geboren op 01/07/1937, beiden van Russische nationaliteit, om hun dochter in België, P.M, geboren op 29/01/1960, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de visumaanvragers allebei over een pensioen beschikken die hun toelaat om in hun eigen levensonderhoud te voorzien.

Bijgevolg wordt het karakter ten laste van de visumaanvragers ten aanzien van hun dochter niet aangetoond.

Overwegende dat de visumaanvragers eveneens geen bewijs hebben voorgelegd dat zij over een conforme ziektekostenverzekering beschikken;

Bijgevolg worden de visumaanvragen geweigerd.

(...)

Motivatie:

Art. 40ter”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Ter terechtzitting deelt de raadsman van verzoekers mee dat eerste verzoeker overleden is op 15 december 2011 en de vordering wenst verder te zetten met betrekking tot tweede verzoekster.

2.2 Verweerder werpt een exceptie op wegens gebrek aan belang van de vordering, *“gelet op de wetswijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen door de wet van 8 juli 2011”*. Verweerder wijst erop dat de wet van 8 juli 2011 in werking is getreden op 22 september 2011. Indien een nieuwe beslissing zich zou opdringen na een eventuele vernietiging door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan zal deze per definitie een beslissing uitmaken houdende de weigering tot afgifte van een visum gezinsherenging. Tweede verzoekster heeft derhalve geen belang bij huidige vordering.

2.3 De raadsman van verzoekende partij wijst ter terechtzitting naar de uiteenzetting in het verzoekschrift.

Met betrekking tot het belang wordt in het verzoekschrift het volgende uiteengezet:

“Gezien de bestreden beslissing een uitspraak doet over het feit dat verzoekers hun visumaanvraag werd afgewezen, dit niettemin deze wel voldoen aan de gestelde voorwaarden, maakt dat verzoekers over een persoonlijk, rechtstreeks en actueel belang beschikken om bij huidig verzoek de nietigverklaring van deze weigering te vorderen.”

2.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

A. Mast en W. Lambrechts omschrijven het belang als het voordeel dat de verzoeker verwacht uit het verdwijnen van het nadeel dat voor hem is ontstaan uit het bestreden besluit, welke verdwijning het verhoopde gevolg is van de gevorderde vernietiging (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Antwerpen, Kluwer, 2009, 1013 en W. LAMBRECHTS, *Geschillen van bestuur*, Antwerpen, Kluwer, 1988, 199). Aldus dient de beroepsindienaar een nadeel te lijden: “ze moet voor hem griefhoudende gevolgen kennen, m.a.w. hem schaden” en anderzijds moet de tussen te komen beslissing in betwiste zaken of uitspraken “voor de

beroepsindiener een nuttig effect sorteren; m.a.w. de rechterlijke uitspraak moet hem dus een voordeel meebrengen, waarbij dit laatste is gerelateerd aan de eis van het rechtstreeks karakter van het belang”.

De Raad van State, afdeling Bestuursrechtspraak preciseert dat het belang als ontvankelijkheidsvoorwaarde voor een annulatieberoep een objectief en een subjectief aspect vertoont: het objectief aspect bestaat in een door een administratieve rechtshandeling benadeeld zijn, het subjectief aspect in een zich benadeeld voelen in voldoende mate om met een annulatieberoep tegen de nadeel berokkende administratieve rechtshandeling op te komen (RvS 11 maart 1986, nr. 26.253, Segers; RvS 27 april 1995, nr. 53.062, Bosmans; RvS 30 augustus 1999, nr. 82.148, De Neef; RvS 12 december 2001, nr. 101.748, nv. Hullbridge Associated; RvS 20 maart 2002, nr. 104.884, Spiessens; RvS 2 december 2004, nrs. 137.948 en 137.949, OCMW Wemmel).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, zeker en niet ongeoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Uit het voorgaande volgt dat de Raad, gelet op het inquisitoriaal karakter van haar onderzoek, beroepen onontvankelijk moet verklaren indien niet is voldaan aan het vereiste procesbelang.

2.5 Het spreekt voor zich dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de concrete invulling van het vereiste procesbelang rekening moet houden met interne rechtsnormen waaronder het gelijkheidsbeginsel. Het Grondwettelijk Hof oordeelde in het arrest nr. 117/99 van 10 november 1999 dat het toekennen van een automatisch karakter aan het verlies van een belang onevenredige gevolgen heeft indien niet wordt onderzocht of er in werkelijkheid nog een belang bij het beroep bestaat en zonder rekening te houden met de gebeurtenissen niet het onderzoek ervan hebben kunnen vertragen (Arbitragehof 10 november 1999, nr. 117/99). De belangvereiste is bepalend voor de rechtstoegang. Deze mag niet op een buitensporig restrictieve of formalistische wijze worden toegepast (EHRM 24 februari 2009, l'Erablière A.S.B.L. t. België). In een arrest van 21 januari 2004 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat, in zoverre de verzoekende partij wordt uitgenodigd aan te tonen welk voordeel de vernietiging van een bestuurlijke weigeringsbeslissing haar nog kan opleveren, ondanks de latere inwilliging zonder terugwerkende kracht van haar aanvraag, de belangvereiste niet onbestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (Arbitragehof 21 januari 2004, nr. 13/2004). In het arrest nr. 109/2010 oordeelt het Grondwettelijk Hof dat de vereiste voor de verzoekende partij van het doen blijken van een rechtstreeks belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing verenigbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (GwH 30 september 2010, nr. 109/2010). Dit heeft tot gevolg dat indien er grondig gewijzigde feitelijke en/of juridische omstandigheden of tussengekomen beslissingen inhouden dat het initiële (objectieve) belang substantieel is afgenomen of zelfs teniet is gegaan, dit niet noodzakelijk tot het verlies aan belang moet leiden, maar dat het aan de verzoekende partij zal zijn om aan te tonen dat zij nog een belang heeft bij het beroep en zo ja, hetwelk.

2.6 Tevens zal de Raad bij het onderzoek van het vereiste procesbelang rekening dienen te houden met externe rechtsnormen. De invulling van de belangvereiste mag niet strijden met eisen gesteld door hogere internationale voorschriften en/of bepalingen van het recht van de Europese Unie.

2.7 Met betrekking tot de belangvereiste in het kader van de gezinshereniging wordt het volgende opgemerkt:

De artikelen 8 en 9 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 (B.S. 12 september 2011) zijn van toepassing sinds 22 september 2011 op hangende aanvragen tot het bekomen van een verblijfskaart wegens gezinshereniging. Voormeld artikel 8 vervangt artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007 en gewijzigd bij de wet van 6 mei 2009. Voormeld artikel 9 vervangt artikel 40ter van de vreemdelingenwet ingevoegd bij de wet van 25 april 2007.

Het ‘nieuwe’ artikel 40bis, § 2, 4°, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Het ‘nieuwe’ artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

-familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

-de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

(...)”.

De voormelde wet van 8 juli 2011 bevat geen overgangsregelingen zodat de bepalingen onmiddellijk van toepassing zijn op de ‘hangende’ aanvragen, vanaf de inwerkingtreding van de wet, *in casu* op 22 september 2011. De Raad van State wijst in dit verband naar het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet. *“Volgens dit principe is elke nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet.”* (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708).

Met betrekking tot gezinshereniging heeft de Raad van State reeds geoordeeld dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van vestiging, tot gevolg heeft dat de partijen opnieuw geplaatst worden op het ogenblik dat de bestreden beslissing is genomen, dit wil zeggen na de indiening van de vestigingsaanvraag maar voor de beoordeling door het bestuur. Het bestuur dient een nieuwe beslissing te nemen. In overeenstemming met het beginsel van non-retroactiviteit en de onmiddellijke werking van de nieuwe regel, gebeurt de beoordeling zonder retroactieve werking en moet de van de op dat ogenblik van kracht zijnde wetgeving toegepast worden.

In die situatie zal de overheid niet alleen dienen rekening te houden met de motieven van het vernietigingsarrest maar dient zij ten gevolge van het principe *“tempus regit actum”* de nieuwe wetgeving toe te passen (RvS 9 maart 2011, nr. 211.869). Het bestuur dat een nieuwe beslissing dient te nemen ten gevolge van een annulatiearrest, moet de wet toepassen zoals zij van kracht is op het ogenblik van de beslissing.

2.8 Het is vaststaande rechtspraak van het Hof van Cassatie dat een nieuwe wet niet alleen van toepassing is op toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar in beginsel ook op de toekomstige gevolgen van de onder de vroegere wet ontstane toestanden die zich voordoen of die voortduren onder vigeur van de nieuwe wet, voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N; Cass. 28 februari 2003, AR C100603N; Cass. 6 december 2002, AR C000176N; Cass. 14 februari 2002, AR C000350N; Cass. 12 januari 1998, AR S970052F).

Ook het Hof van Cassatie oordeelde dat de verwerende partij over een (beoordelingsmarge) appreciatiebevoegdheid beschikt, met name kan zij het verblijfsrecht weigeren telkens zij van oordeel is dat de aanvrager een gevaar kan betekenen voor de openbare rust, de openbare orde of de veiligheid van het land (Cass. 18 december 2008, AR C050238F; Cass. 16 januari 2006, AR C050057).

2.9 Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat het loutere feit dat de aanvraag van de verzoekende partij hangende was, in hoofde van de verzoekende partij in beginsel geen definitief of onherroepelijk verblijfsrecht creëert op basis van de oude wet.

2.10 *In casu* blijkt dat de verzoekende partij een verblijfskaart heeft aangevraagd als familielid van een burger van de Unie, met name als bloedverwant in opgaande lijn. Dit wordt overigens uitdrukkelijk bevestigd door de verzoekende partij in haar verzoekschrift.

Waar verzoekende partij met betrekking tot haar belang, ter terechtzitting verwijst naar de uiteenzetting in haar verzoekschrift en aldus haar belang put uit de weigering van de gezinshereniging wijst de Raad op het gebrek aan wettelijke bepalingen die een gezinshereniging tussen de verzoekende partij en haar Belgische meerderjarige dochter toelaat. De Raad vermag een gebrek in de wetgeving niet te verhelpen.

Het vereiste belang ontbreekt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN